

svarende Ændring. Det er muligt, at Spørgsmaalet kunde løses — det skal jeg ikke komme nærmere ind paa — ved en Ændring i Loven om Rettens Pleje, men det vil dog vist være naturligt at tage Sagen op ved en Ændring i Konkurslovgivningen. Men idet jeg nævner dette, vil jeg gerne føje til, at det vistnok kunde være paa sin Plads, at man inden ret længe kom ind paa en nøjere Gennemgang og Revision af den gældende Konkurslovgivning. Vi bør ikke se bort fra, at vor Konkurslovgivning i høj Grad er præget af Kreditorinteresser. Vi bør ikke se bort fra, at den er kommet til Verden i en Periode, hvor man her i Landet var tilbøjelig til at se paa en Fallent, som man ser paa en uhæderlig Mand, selv om vedkommende var ganske uskyldig i de uheldige Forhold, han var kommet ind under, og blot var bukket under, fordi hans Kræfter ikke rakte til, og fordi de Vilkaar, han havde at arbejde under, var ganske anderledes, end han havde kunnet forudsætte. Der er ganske vist sket nogen Ændring paa dette Omraade i Tidens Løb, men for mig staar det, som om der var god Grund til at underkaste denne Lovgivning et virkeligt Gennemsyn. Vi maa ikke glemme, at den nyere Tids Udvikling af Erhvervs- og Ejendomsforholdene har ført med sig, at Gældsstiftelse og Kreditgivning er kommet til at spille en langt større Rolle, end Tilfældet var i gamle Dage, og det kunde dog være paa sin Plads at indføre en noget højere Beskyttelse for Debitor, end vi har i den nugældende Lovgivning. Overfor Lægfolk faar det undertiden Karakteren af en Hævnaakt, det, der foretages overfor en Debitor ved Erklæring af Konkurs, og det virker for den almindelig Betragtning undertiden noget pinligt, naar man f. Eks. kan blive Vidne til, at der ved Opgørelse af et Konkursbo viser sig at være ikke blot fuld Dækning til samtlige Kreditorer, men ogsaa Dækning for de Omkostninger, der er løbet paa, og endda et ganske pænt Overskud til Rest. I dette Forhold staar vi ikke længere blot overfor Grossister og Detaillister, saadan som i gamle Dage, da man rejste Spørgsmaalet om Konkursloven her i Landet.

Min Mening med disse Bemærkninger er ikke, at jeg ønsker, vi skal pille, om jeg saa maa sige, ved det gamle Princip, der siger, at den Gæld, en Mand gør, skal han svare til. Jeg tror, vi alle er interesserede i, at dette Princip fremdeles har sin Gyldighed. Men paa den anden Side forekommer det mig, at Billighedshensyn efter vor Tids Opfattelse udmærket godt kan begrunde en

noget anden Stilling til den strenge Opretholdelse og Fyldestgørelse af Ejendomsretten, end man i gamle Dage mente at maatte indtage. Vi har jo nu om Dage fjernet os ganske betydeligt fra de Tanker, der fremkom i Udkastet til Konkursloven af 1858, hvori det bl. a. hed, at det ved Registrering af Boer skulde overlades til Kreditor at bestemme, om der kunde tilstaaes en Fallent de fornødne Klædningsstykker og noget Husgeraad. Det er for øvrigt værd at lægge Mærke til, at Grosserer-Societetet allerede den Gang saa saa humant paa dette Spørgsmaal, at man udtalte sig for, at der absolut burde tilstaaes en Fallent de nødvendige Klædningsstykker, Fødevarer og Husgeraad. Vi har ligeledes fjernet os fra tidligere Tidens Opfattelse af Gældsængselsinstitutionens Nødvendighed. Vi er ganske vist paa dette Omraade først kommet nogenlunde med, efter at man havde faaet en international Konvention paa dette Omraade. Men Tiden burde efter min Opfattelse være inde til, under Hensyn til de nuværende Erhvervsforhold, at overveje, om man ikke kunde udvikle denne Lovgivning saaledes, at man, uden at gaa berettigede Interesser for nær, fik Bestemmelser, der i højere Grad kunde beskytte de i dette Forhold svagest stillede. Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at der i Erhvervslivet destovære i vore Dage finder adskillige Sammenbrud Sted som Følge af Krak og Konkurs, i Banker og større Handelsvirksomheder, og det har ofte til Følge, at Kreditorer, som ellers sidder nogenlunde godt i det og under normale Forhold vilde være i Stand til at klare sig igennem Vanskelighederne, bliver bragt i en Situation, som de ikke kan redde sig ud af. Jeg tror i det hele taget, man bør ind paa Tanken om at strække sig betydeligt videre, end Regeringen har ment at burde foreslaa. Som Helhed betragtet mener jeg, at disse Forslag som Foranstaltninger til Hjælp under Erhvervskrisen er af saare ringe Værdi, og at de som almindelig Debitorhjælp heller ikke kan vurderes højt. Trods dette vil min Gruppe dog ikke nægte at være med til velvillig Overvejelse af disse Forslag, thi selv en ringe Hjælp kan i vanskelige Tider være af Værdi. Men vi ønsker at pege paa det nødvendige i, at man inden ret længe gaar til videregaaende Foranstaltninger.

Bording: Jeg betragter Forslaget om Ændring i Loven om Tvangsakkord som værende et Forslag, der navnlig har til Hensigt at yde Støtte til Landbrugere,